

μιλίζεις; » τουτ. ἐξεικονίζεις τοὺς χαρκτιῆρας τοῦ προσώπου.

Σουσουρο καὶ *Σούσουρο* παρ' ἄλλοις. Ὁ θόρυβος (*tapage*) λέξις πεποιημένη (ἐκ τοῦ ἰταλ. *Sussuro*).

Σούφριος καὶ *Σούφριον-ξύλον*, τὸ ἔσθθεν σεσθρωμένον ἢ σκωληκόβρωτον ξύλον· καὶ ῥῆμα *σουφρφαίνει* καὶ *σουφρλάζει*, ἐσουφρλάσει.

Σοφίζομαι· ἐπινοῶ τι, « ποῦ τὸ ἐσοφίσθη; » ἀντὶ τοῦ ποῦ τὸ ἐπενόησεν, ἢ τὸ ἐσυλλογίσθη· λέγεται καὶ *σκοπίζω* οἶμαι, ἢ τὸ ἐσκόπισαι.

Σπαθοστέριον. Σύρω τὴν σπάθην κατὰ τινος. Λέγεται ἐπὶ ἀνδρείου ἢ μαχαιροβγάλτου.

Σπάραχνα (τὰ) καὶ *Σπάραχνα* κοινῶς, τὰ βράγχιζ τῶν ἰχθύων.

Σπάρος· εἶδος ἰχθ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σπετζακουῖδα (ἡ) καὶ *Σπετζακούδια* (τὰ) ἢ *Σπετζακίδες* λέγονται τὰ ἀπομεινάρια ἢ λεπτὰ τεμάχια τῶν σχιζομένων ξύλων διὰ καύσιμον. Παρ' ἄλλοις *Σχίζες*.

Σπεντόνα. Ἡ *Σφενδόνη* τῶν ἀρχαίων (*fronde*) καὶ *ἀσπεντόνα*.

Σπεντόνι (τὸ) (ἰδὲ καὶ *ἀσπεντόνι*)· τὸ ἐντὸς οἰκίας λίθινον τόξον ἢ θόλωμα, καμάρα, ὡς καὶ τὸ τῶν ἀρχ. *Σφενδόνη* (ἡ).

Σπεντόνι (τὸ)· ὁ *Σφόνδυλος* ἢ *σφονδύλιον* τοῦ ἀδρακτίου.

Σπεντόνι καλοῦνται καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς μαγγάνης τιθέμενοι σφόνδυλοι ἢ στρόφιγγες.

Σπέσηγα· ἡ προσπάθεια τῆς ἐργασίας, ἢ ὅταν σπεύδῃ τις νὰ κατορθώσῃ τι μὲ πόθον.

Σπορίζει *ἐσπόρισε* (τριτοπρ.). *Σπορισμένο*· τὸ διαβρέχον ὑάλινον, ἢ ἄλλο τι εὐθραυστον ἀγγεῖον. « Ἐγείνε σπορίδια, » τουτ. διαβρέχῃ εἰς τμήματα.

Σπορίτης (ὁ) λέγεται ὁ διατηρηθεὶς καρπὸς διὰ σπῆρον κολοκυνθίων, ἀγγουρίων κτλ.

Σπούδα· ἡ προσπάθεια, ἢ ἐπιθυμία τοῦ πράττειν τι, ὡς· « ἔχει πολλὴν σπούδα νὰ πάῃ· ἢ νὰ κάμῃ τι. »

Σποῦρος ἢ *Ποῦρος*· ὁ σπῆρος, τὸ κουκοῦται παρ' ἄλλοις, ἢ ὁ πυρὴν καρποῦ τινος.

Σπραῖδα ἢ *Σφραῖδα*, ἡ σφραγίς, κυρίως ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων τιθεμένη.

Σπυρί (τὸ)· ἀντὶ σφυρίον ἢ σφύρα (*marteau*), ἐξ οὗ καὶ *σπυροκοπανίζω*, ἀντὶ σφυρηλατῶ. — Καὶ ἡ φρ. « ἔχει τὴ σπυρέα (ἢ τὴν τρέλλα) νὰ πράξῃ τι ὀλλόκοτον. »

Σπυρίδα· ἡ *Σπυρίς* τῶν ἀρχ. εἶδος κοφίνου πλεκτοῦ, ἢ *Ζερπίλι* (ὀθωμ.).

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (1).

ὅτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέσκαψε τὴν τῶν Περσῶν αὐτοκρατορίαν, ἠθέλησεν ὅπως πάντες πιστεύσωσιν ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός. Οἱ Μακεδόνες ἐχάλεπαινον βλέποντες τὸν ἡγεμῆνα τοῦτον ἐρυθριῶντα ὅτι πατέρα εἶχε τὸν Φίλιππον· ἀλλ' ἠδύνηθη ἡ δυσαρέσκειά των ἰδόντων αὐτὸν ἀπαζόμενον τὰ ἦθη, τὸν ἱματισμὸν καὶ τοὺς τρόπους τῶν Περσῶν· ἐμέμφοντο δὲ καὶ ἑαυτοῖς διότι τοσαῦτα ἐπραξαν ὑπὲρ ἀνθρώπου ἀρχομένου ἵνα περιφρονῇ αὐτούς. Ἀλλ' ὑπόκωφοι μόνον ἠκούσαντο γογγυσμοὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, οὐχὶ δὲ καὶ ὁμιλίαι μετὰ παρήρησίας γινόμεναι.

Φιλόσοφος τις, Καλλισθένης καλούμενος, εἶχεν ἀκολουθήσει τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν του. Ἡμέρα τινὲ καθ' ἣν ὁ ῥηθείς φιλόσοφος προσηγόρευσε τὸν βασιλέα κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθος· — Τίνος ἔνεκεν, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀλέξανδρος, δέν με προσκυναῖς; Βασιλεῦ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Καλλισθένης, εἴσαι ἀρχηγὸς δύο ἐθνῶν· τούτων τὸ μὲν, δούλον πρὶν ἢ τὸ ὑποτάξης, οὐχ ἥττον διατελεῖ ὢν δούλον ἀφότου κατέβαλες αὐτό· τὸ δὲ, ἐλεύθερον πρὶν ἢ σοὶ ὑπηρετήσῃ ὅπως τοσαύτας κερδήσῃς νίκας, διατελεῖ ὢν ἐλεύθερον ἀφότου ἐκέρδησας αὐτάς. Εἰμ' Ἕλληνα, Βασιλεῦ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἰς τοσοῦτον ὑψηλὴν ἔθικας περιωπὴν, ὥστε, χωρὶς νὰ σὲ ἀδικήσω, δέν ἐπιτρέπεται ἡμῖν τοῦ λοιποῦ νὰ ἐξευτελιζώμεν αὐτό.

Ὡς αἱ ἀρεταί, οὕτω καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, πάντα ὅρον ὑπερηκόντιζον. Ἦν τρομερὸς κυριεύμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἥτις καθίστη αὐτὸν σκληρόν· ὅθεν διέταξεν ἵνα ὁ Καλλισθένης ἀποκοπῇ τὴν τε ῥίνα καὶ τὰ ὦτα, βληθῇ ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἔπηται τῷ στρατῷ.

Ἠγάπων τὸν Καλλισθένην καὶ ὁπότε ὑπὸ τῶν ἀσχολιῶν μου ὑπελείποντό μοι ὥραί τινες, καθ' ἃς ἦγον σχολὴν, ταύτας ἀφιέρωσα πάντοτε ὅπως ἀκροῶμαι αὐτοῦ· εἰ δὲ ἐρωτά τινα ἔχω πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὸν ἐρωτᾷ τοῦτον ὀφείλω εἰς τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐπ' ἐμὲ ἐξήσκειν αἱ ὁμιλίαι του. Ἐπορεύθη ἐπισκεψόμενος αὐτόν. Χαῖρε, τῷ εἶπον, ὦ ἐνδοξε

(1) Εἰς τῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στρατηγῶν καὶ διαδόχων, ὅστις ἔλαθεν, ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τελευταίᾳ διανομῇ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοκρατορίας, τὴν Ἑλλάσσαν Ἀσίαν μέχρι τοῦ Ταύρου. Τὴν χώραν ταύτην ἐνώσας ὁ Λυσίμαχος ταῖς ἐκ τῆς πρώτης διανομῆς προελθοῦσαι αὐτῷ κτήσεσιν ἐσχημάτισε τὸ ἐπικράτειον βασιλείου τῆς Θράκης, τὸ ὅποσον διήρκεσεν 20 ἔτη ἀπὸ τῆς παρά τὴν Ἰφὸν συγκροτηθείσης μάχης κατὰ τὸ 301 ἔτος π. Χ. Σημ. τοῦ Μεταφρ.

φιλόσοφο δυστυχῶν, σὺ δὲ βλέπω καθειργμένον, ὥσπερ ἄγριόν τι ζῶον, ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ, διότι ὑπῆρξας ὁ μόνος τοῦ στρατοῦ ἄνθρωπος.

Λυσίμαχε, μοι εἶπεν ὁ Καλλισθένης, ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς δυσχερῆ τινα θέσιν, ἀπαιτοῦσαν δύναμιν καὶ ἀνδρίαν, φαίνεται μοι ὅτι εἶμαι σχεδὸν εἰς τὸν οἰκεῖόν μοι τόπον. Ἀληθῶς, ἐάν οἱ θεοὶ μὲ εἶχαν θέσαι ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ τοῦ νὰ διάγω ἐπ' αὐτῆς βίον ἀβροδίαιτον θὰ ἐπίστευον ὅτι μάτην ἐδωρήσαντό μοι ψυχὴν μεγάλην τε καὶ ἀθάνατον. Τὸ ἀπολαμβάνειν τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων χορηγούμενας ἡδονὰς εἶναι πρᾶγμα, οὗ τινος πᾶς τις ἄνθρωπος εὐκόλως καθίσταται ἱκανός· ἐάν δὲ οἱ θεοὶ ἐποίησαν ἡμᾶς πρὸς τοῦτον μόνον τὸν σκοπὸν, ἐποίησαν βεβαίως ἔργον ἐντελέστερον ἢ ὅσον ἠθέλησαν, κατέτελεσαν μᾶλλον ἢ ἐπεχειρήσαντο. Οὐχὶ ὅτι εἰμὶ, προσέθηκεν, ἀνάληγτος· σὺ τοῦναντίον ἱκανῶς μοι ἀποδεικνύεις ὅτι οὐδόλως ἀναισθητῶς. Ὅτε ἦλθες πρὸς ἐμέ, ἠσθάνθην τὰ πρῶτον ἡδονὴν τινα βλέπων σε πράττοντα γενναίαν πράξιν· ἀλλὰ, ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, ἔστω αὕτη διὰ τελευταίαν φοράν. Ἄφες με νὰ ὑπομένω τὰς δυστυχίας μου καὶ μὴ ἔχῃς τὴν σκληρότητα τοῦ νὰ προσθέτῃς αὐταῖς καὶ τὰς ἰδικὰς σου.

Καλλίσθενης, εἶπον αὐτῷ, θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ ἐπισκέπτωμαι καθ' ἑκάστην. Ἐάν ὁ βασιλεὺς ἐβλεπεν ὅτι ἐγκατελείφθης ὑπὸ τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἱ ἔλαγχροι τῆς συνειδήσεώς του δὲν θὰ ἔτυπτον πλέον αὐτὸν, ὅστις καὶ θὰ ἤρχιζε διὰ τοῦτο νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶσαι τῷ ὄντι ἔνοχος. Ἀ! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀπαλάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδῃ ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενα σκληρὰ κολάσματα θὰ μὲ ἀναγκάσωσι νὰ ἐγκαταλίπω τὸν φίλον μου.

Ἡμέραν τινὰ μοι εἶπεν ὁ Καλλισθένης· «Οἱ ἀθάνατοι μὲ περηγόρησαν, καὶ ἔκτοτε αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ θεῖόν τι, ὃ μοι ἀφείλε τὴν συναίσθησιν τῶν πόνων μου. Εἶδον κατ' ὄναρ τὸν μέγαν Δία, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστασο σὺ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς σκήπτρον καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρων βασιλικὸν διάδημα. Ὁ μέγας Ζεὺς σὲ ἔδειξε πρὸς ἐμέ εἰπὼν μοι — «Οὗτος θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχέστερον.» Ὅτε ἡ συγκίνησις, ὑφ' ἧς κατειχόμεν, μὲ ἀφύπνισεν, εὐρέθην ἔχων τὰς χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀγωνιζόμενος ὥπως εἶπω· «Μέγιστε Ζεῦ, ἐάν ὁ Λυσίμαχος ὀφείλῃ νὰ βασιλεύσῃ, ποίησον ὥπως βασιλεύσῃ μετὰ δικαιοσύνης.» Λυσίμαχε, θὰ βασιλεύσῃς· πίστευσον εἰς ἄνθρωπον ὅστις εἶναι πρέπον νὰ ἀρέσκῃ τοῖς θεοῖς, ἀφοῦ πάνθ' ὅσα ὑποφέρει τὰ ὑποφέρει ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς.»

Ἐν τούτοις μαθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ἐγὼ ἐσεβόμην τὴν τοῦ Καλλισθένους ἀθλιότητα, ὅτι ἐπορευόμην νὰ ἐπισκέπτωμαι αὐτὸν, ὅτι ἐτόλμων νὰ τὸν

οἰκτείρω, ὑπὸ νέας κατελήφθη μανίας. «Ὑπαγε, εἶπεν, ὑπαγε νὰ πολεμήσῃς πρὸς τοὺς λέοντας, ἄθλιε ὅστις τοσοῦτον ἡδύνεσαι νὰ συζῇς μετὰ τῶν ἀγρίων ζῴων!» Ἀλλ' ἀπεπλήθη ἡ καταδίκη μου ὅπως αὕτη χρησιμεύσῃ ἀντὶ θαύματος εἰς ὅσον ἐνεστὶ πλείονας ἀνθρώπους.

Τῇ προτερσίᾳ τῆς καταδίκης μου, ἔγραψα τῷ Καλλισθένει τὰς λέξεις ταύτας. «Ὅσον οὐπω ἀποθνήσκω. Πᾶσι αἱ δοθεῖσαι μοι ὑπὸ σοῦ ἰδέαι περὶ τοῦ μέλλοντος μεγαλείου μου ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ νοῦς μου. Ἐπεθύμουν βεβαίως νὰ πράυνω τὰ δεινὰ ἀνδρὸς τοιοῦτου, οἷος σὺ.»

Ὁ Πρῆξαιος, ὃς εἶχον ἐμπιστευθῇ τὴν πρὸς τὸν Καλλισθένην ἐπιστολήν μου, μοι ἐκόμισε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν· «Λυσίμαχε, ἐάν οἱ θεοὶ ἀπεφάσιον ὥπως σὺ βασιλεύσῃς, ὁ Ἀλέξανδρος δὲν δύναται νὰ σὲ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν, διότι οἱ ἄνθρωποι οὐδόλως ἀνθίστανται τῇ βουλῇ τῶν θεῶν.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὲ ἐνεθάρρυνε, καὶ σκεπτόμενος ὅτι ἡ θεία χεὶρ περιστοιχίζει ἐξ ἴσου καὶ τοὺς εὐτυχεστάτους καὶ τοὺς δυστυχεστάτους τῶν ἀνθρώπων, ἀπεφάσισα νὰ ἀφελῶ, οὐχὶ εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνδρίαν μου, ὑπερασπίζων ζωὴν τηλικαῦτα ὑπισχνουμένην. Ὡδηγήθην εἰς τὸ στάδιον, ὅπου περιστοιχίσθην ὑπὸ ἀναριθμήτου πλήθους λαοῦ ἐρχομένου ὥπως γένηται μάρτυς τῆς ἀνδρίας ἢ τῆς δειλίας μου. Ἀφέθη ἐπ' ἐμοῦ εἰς λέων. Περιτύλιξα τὸ ἐπανωφόριόν μου περὶ τὸν βραχίονά μου, ἐν προέτειναι εἰς τὸν λέοντα, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὸν καταφάγῃ· ἀλλ' ἤρπασα ἐγὼ τὴν γλῶσσάν του, τοῦ ἀπέσπασα αὐτὴν καὶ κατέβηλον αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Φύσει ἀγαπῶν ὁ Ἀλέξανδρος τὰς γενναίας πράξεις ἐθαύμασε τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ἀνδρίαν μου· ἡ δὲ στιγμὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπανόδου τῆς μεγάλης αὐτοῦ ψυχῆς.

Ὅθεν μετεπέμψατό με οὕτως, καὶ, τείνων μοι τὴν χεῖρα· — «Λυσίμαχε, εἶπεν, ἀποδίδω σοι τὴν φιλίαν μου, ἀπόδος μοι καὶ σὺ τὴν ἰδικήν σου. Ἡ ὀργή μου εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσεν ἢ ὥπως σὲ παροτρύνῃ νὰ ἐκτελέσῃς πράξιν, ἧς τινος στρεφεται ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βίος.»

Ἐλαθὼν τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Ἐδόξασα τὰς βουλὰς τῶν θεῶν, ὧν τὰς ἐπαγγελίας προσεδόκων οὔτε ἐπιζητῶν οὔτε ἀποφεύγων αὐτάς. Ἀπέθνηεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἅπαντα τὰ ἔθνη ἀπελείφθησαν ἄνευ κυρίου. Οἱ τοῦ βασιλέως υἱοὶ διέκειντο ἐν τῇ νηπιότητι ἐξ ἧς ὁ ἀδελφός του Ἀρρίδατος οὐδέποτε ἐξῆλθεν. Ἡ Ὀλυμπιάς ἐπέκρητο τὴν τῶν ἀσθενῶν ψυχῶν θρασύτητα καὶ, πᾶν ὅ,τι σκληρότης, ἦν δι' αὐτὴν ἀνδρία. Ἡ Ρωξάνη, ἡ Εὐρυδίκη, ἡ Στάτειρα ἦσαν καταπεπον-

τισμέναι ἐν τῇ ὁδῷ. Πάντες ἐν τοῖς βασιλείοις ἐγίνωσκον νὰ στενάζωσιν, ἀλλ' οὐδαὶς νὰ βασιλεύσῃ ἐγίνωσκον· ἔθεν οἱ τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατηγοὶ ἦσαν τὰ ὄμματ' ἐπὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἐκάστου φιλοδοξία συνεσχέθη ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας πάντων ὁμοῦ. Διεμερίσμεν ἑαυτοῖς τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἐνόμισεν ὅτι τὸ κληρωθὲν αὐτῷ ἦν ἡ ἀμοιβὴ τῶν μόχθων του.

Ἡ τύχη μὲ κατέστησε βασιλέα τῆς Ἀσίας· καὶ νῦν ὅτε δύναιμι τὰ πάντα, ἔχω πλείονα εἴπερ ποτὲ ἀνάγκην τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Καλλισθέους, οὐ τι-νος ἢ μὲν χαρὰ ἀγγέλλει μοι ὅτι ἀγαθὴν τινα ἐξετέλεσα πράξιν, οἱ δὲ στεναγμοὶ μοι λέγουσιν ὅτι ὀφείλω κακόν τι νὰ ἐπανορθώσω. Πάντοτε εὐρίσκω αὐτὸν ἀναμέσον τοῦ λαοῦ μου καὶ ἐμαυτοῦ.

Εἰμὶ ὁ βασιλεὺς λαοῦ ἀγαπῶντός με. Οἱ πατέρες ἐλπίζουν τὴν μακροβιότητά μου, ὥσπερ τὴν τῶν ἑαυτῶν τέκνων. Τὰ τέκνα φοβοῦνται μήπως μὲ ἀπολέσωσιν, ὡς φοβοῦνται μήπως ἀπολέσωσι τοὺς πατέρας αὐτῶν.

Οἶτε ὑπήκοοί μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Κεραλληνία, τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1864.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

Καὶ εἶδον σταυρὸν μὲν ξύλινον προπορευόμενον, ἱερέα δὲ σπεύδοντα κατόπιν καὶ ἄσμα τονθορύζοντα ὑπὸ ῥῖνον, ἀνυπόδητον, ἐρρύπωμένον καὶ κατεξεσχισμένον νεανίαν ἐν ταῖς χερσὶ βαστάζοντα βρέφος νεκρὸν ἐν ῥάκει σινδόνος τετυλιγμένον, ὠχρὸν, ἰσχνόν, καὶ αὐτοῦ τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν πνέοντος βορέα κρυερώτερον· εἶποντο δὲ ἀντὶ πάσης ἀκολουθίας παιδίᾳ μήπω ἡβῶντα δύο. Ἡ ἀληθὺς πένθιμος πομπὴ διασχίσασα τὴν εἰς τὰ Πατήσια ἄγουσαν κατέβαινε πρὸς τὴν ὑπὸ τὸ Γεράκιον ἀγροτικὴν συνοικίαν, τὴν ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος τῶν ἀγρῶν ἐλισσομένην ἀτραπὸν πατοῦσα καὶ πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς πόλεως κοιμητήριον βαίνουσα. — Εἶδον πολλάκις καὶ ἐν Παρισίοις νεκρικὴν πομπὴν ἐκ τοῦ ἀμαξηλάτου τοῦ νεκροφορείου καὶ ἐνὸς ἀκολουθούτου συγκροτουμένην, ἀλλ' ἐτηρεῖτο κἂν τις ἐκεῖ καὶ μετὰ θάνατον κόσμος· ὁ ἀποθανὼν ἐνδεὲς ἐθάπτετο ἰσως δημοσίᾳ δαπάνῃ καὶ εἰς νεκροκράδβατον ἐνεκλείετο ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ τμήματος πιθανῶς παραγγελθέντα. . . Ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐν Ἀθήναις! ἐνθα ἡ πτωχεία ἐλαχίστη, μηδισμινὴ, παραβλαλλομένη πρὸς τὴν τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης πόλεων, ἐν Ἀθήναις

ἐνθα πολλοὶ μὲν ἐρρίγησαν καὶ ἐπείνασαν, μέχρι τοῦδε ὅμως οὐδεὶς ἀπέθανεν ὑπὸ πείνης, οὐδέποτε ἐπίστευον δυνατόν τὸ ἐνώπιόν μου ἐξελισσόμενον θέαμα! . . . Ἀπέστρεψα περίλυπος τοὺς δακρύνοντας ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου θεάματος, καὶ τὴν μελαγχολίαν, ἣν εἰσέπνευσα περιπατῶν ὑπὸ τοὺς ἐρήμους διὰ τὸν βορέαν' ὀρχάτους τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ λύπης μελαίνης ἀλλάξας εἰσῆλθον βραδυπατῶν εἰς τὴν πόλιν.

Διατί ἐγεννήθης, παιδίον, ἀνεκύκλουν κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν γῆν βλέπων καὶ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν λιθάρια διὰ τῆς ῥάβδου μου σκιμαλίζων, διατί ἐγεννήθης, διατί ἐρρίγησες, διατί ἡ πεινώσά σου μήτηρ σ' ἐξέβαλεν εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου, ἀφ' οὗ εἰς τὸ σκότος ἐπέπρωτο νὰ μεταβῇς ὡς προτοῦ; Δὲν ἤρουν εἰς αὐτὴν τὰ δάκρυα ὅσα βρέχουσι καθ' ἡμέραν τὰ ἐπιζῶντα αὐτῆς τέκνα, γυμνὰ καὶ προστατάτου ἐστερημένα! Εἰς τί ἐχρησίμευσες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἡ ποῖον ὠφέλησες; ὠφέλησες τάχα σὲ αὐτό; διατί ἦλθες καὶ διατί ἀπῆλθες; καὶ ἂν μεταβαίνης εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγγέλων, διατί κατῆλθες ἐκεῖθεν ματαίως; Ἄν ὁ θάνατος ἦναι τιμωρία, κατὰ τί ἐπταίσας; τὰ χεῖλη σου μόλις ἔφθασαν νὰ κινηθῶσιν εἰς κλαυθμυρισμὸν, εἰς τὴν ἀπαλὸν μυελὸν σου ὅποιαδῆποτ' ἐντύπωσις ἦν ἀδόνατος, ἦν χαραγὴ γραμμάτων ἐπὶ τοῦ ὕδατος! Ἡ καρδίᾳ σου ἐπαλλε τόσον μόνον ὅσον ἤρκει ἵνα ζήσης! Διατί ἀπέθανες; Διατί ἐγεννήθης; Διατί ἐκοπίασες μάτην, ἀφ' οὗ ἐπέπρωτο νὰ ἐπανέλθης ὅθεν κατῆλθες;

Αὐτὸς οὗτος ὁ θάνατος ἐστέρησε κατ' αὐτὰς τὴν πρωτεύουσάν δύο ἀγαθωτάτων γερόντων. Ὁ μὲν Κ. Κομπατῆς, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων συνδρομητῶν τῆς *Παρδώρας*, ἀκριβῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀναγινώσκων αὐτὴν, καὶ ἀποθανὼν ἐδειξε πόσον ἡγάπα τὴν πρόοδον τῶν τῆς πατρίδος, διότι κατέλιπεν εἰς τὰ διάφορα τῶν Ἀθηνῶν εὐεργετικὰ καταστήματα ἀνὰ χιλίας δραχμὰς, εἰς δὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ἠπειρον, δεκαχιςχιλίας. Ὁ δὲ Ἀμβρ. Σκαραμαγκᾶς, ὑπογραμμὸς ἀρετῆς εἰς τοὺς νεωτέρους, πᾶσαν τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 δαπανήσας, διὰ πόνων δὲ καὶ μόχθων καὶ τιμίας ἐμπορίας κατασκευάσας νέαν, ἔζη ἐν Ἑλλάδι παρὰ πάντων τιμώμενος καὶ μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν πιστῶς τῇ πατρίδι ὑπηρετῶν. Οὐδὲ θέλει ποτὲ διαφύγει τὴν ἡμετέραν μνήμην ὅτι κατὰ τὰς ἀπαισίους ἐκείνας τοῦ Ἰουνίου σφαγὰς, αὐτὸς γέρον κακυρτωμένος καὶ ἀσθενής, ἐν ᾧ ἄλλοι ἐκρύπτοντο, αὐτὸς, λέγομεν, δὲν ἐδειλίασε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Συνελεύσεως ἀνατεθείσαν αὐτῷ ἀποστολὴν, καθ' ἣν ὁ παρ' αὐτὸν συνάδελφος ἐπληρώθη βαρέως διὰ σφαίρας εἰς τὸν μηρόν. Ἠγάπα δὲ ὁ γέρον τὰ γράμματα καθ' ὑπερ-